بدون عنوان

شماره پرسش: ۴۱۰۴۷

تاریخ ارسال پرسش: ۰۱:۰۹:۱۹ ۱۴۰۴/۱۰/۲۵

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحیم: سلام و ادب خدمت استاد. یه سوال داشتم ازتون و قبلش یکم اوضاع رو توضیح بدم. من الان یه جوان حدود بیست و دو سه ساله هستم، و دانشجو. از یه طرف شهدای دوران خودمون رو می‌بینم مثل مصطفی صدر زاده و محسن حججی و حامد صفاریان و... که انگار اونها زندگی کردن و غیر از این راه نمیشه زندگی کرد و به تعبیری دوست دارم که منم چنین زندگی ای داشته باشم، یا مثلا همین شهید کتاب بیست سال و سه روز که توی بیست سالگی به شهادت رسید اما از طرفی به خودم که نگاه می‌کنم می‌بینم که خیلی داغون تر از این حرفام، توی نماز توجه ندارم، خیلی با قرآن انس ندارم و با تعابیری که رهبری میگه خیلی فاصله دارم حالم هم مدام تغییر می‌کنه و گاهی یه غم و غصه ای منو میگیره که میگم احتمالا افسردگی بدی دارم ولی گاهی پیش میاد که می‌گم باید حواسم باشه زندگی معمولی به معنی روزمره نشم ولی گاهی هم همین زندگی روزمره قلقلکم می‌کنه یکم از کتاب خواندن هم متاسفانه فاصله گرفتم یعنی نه اینکه دور بشم ولی انگار نمیتونم کتاب عقیدتی و معارفی بخونیم (مگر کتب زندگی نامه شهدا) و حتی درس خوندن هم برام سخت شده، یعنی با اینکه وقت برای امتحان دارم ولی درس خوندن برام خیلی سخت شده و خیلی هم به بحث تنبلی و اینا مربوط نمیشه. (با یه جمعی از دوستان هستیم که اونا راه حقیقی براشون خیلی جدی شده ولی من انگار عقب موندم) حالا من باید چه کنم؟ منی که میگم میشه مثل شهید صدرزاده زندگی کرد ولی در عمل اینجور نیستم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نباید به خودتان سخت گیری کنید. همین که خداوند چنین علاقه ای به شهدا را در جان شما انداخته، بسیار مهم است و این، حکایت از آن دارد که در بزنگاه‌ها همان شهید حججی هستید. می‌ماند که در کنار آن روحیه، برنامه ای به خودتان بدهید و یکی از افرادی را که برایش ارزش قائل هستید مد نظر داشته‌باشید و طبق نگاه و شخصیت او برنامه‌ای همه جانبه برای خود بریزید. ان‌شاءالله با وسعت کامل می‌توانید در تاریخ خود حاضر و فعال باشید. موفق باشید